

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19757/2024
09.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 426/23 од 15.05.2024. године, у седници одржаној 09.10.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 426/23 од 15.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 426/23 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 172/2022 од 11.04.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је тужена обавезана да јој на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 7.308,28 динара, са законском затезном каматом од 29.03.2022. године, као дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд тужену обавезе да јој на досуђени износ од 7.308,28 динара, исплати законску затезну камату за период од 04.01.2022. године до 29.03.2022. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Виши суд у Београду је, пресудом Гжрр1 426/23 од 15.05.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду Прр1 172/2022 од 11.04.2023. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду Прр1 172/2022 од 11.04.2023. године, па је тужена обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 43.200,00 динара, са законском затезном каматом од дана наступања услова

за извршење па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 21.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада имовинске штете тужиљи изазване повредом права на суђење у разумном року а настале због делимичног неиспуњења потраживања запослене из радног односа у стечају утврђених потраживања над стечајним дужником са већинским државним капиталом, на основу претходно утврђене повреде права на суђење у разумном року. Побијана одлука не одступа од Закључка усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018. године о одговорности Републике Србије за накнаду материјалне штете настале због неизвршења правноснажних судских одлука у овом случају. Наводи ревизије ревидента о погрешној примени материјалног права при обрачуна законске затезне камате су без утицаја на одлучивање, имајући у виду да тужилца камату није тражила. Битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревидент у ревизији указује, није разлог због ког је ревизија изузетно дозвољена на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 468. став 1. и члана 479. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479.

став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде имовинске штете тужиља је поднела 29.05.2022. године а вредност предмета спора је 7.308,28 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**